

III. Wahlheim-ballada

Nyújtóztam hazafelé a jégdorongban. Zabált már, túl volt. Nyakam, te fájdalom nélküli dugó a kínjaim között, ha nem lennél, csak úgy leszopódnék a csontvázamról.

: és halálra keltene halálom szűz-virgonc eleme! Visszakívánkozom a Táncosnőhöz, a kifoszladt kárpitú mosdószékeembe, vagy nyalni megoldadtáig, hogy akár szőke kisfiú legyek.

*Vagy Kronosz-fi!
mert kibelezem a bírót, és kórót legelek az ügyékomról, ti, te mindenki szépségtelen vadászgnómjai, testem buziruhája*

; velem van a papír, bízik bennem a dögöm, az ingyenes zálogkiváltás vigyora nyúzza pofámat a levegőhöz; nagyon jól van ez így, négyszögösítettem a szerelmet

, nem meghatni, Charles, seggbe kúrni a Gazdát, haját rágva perkálni a kölcsönt, egymásba fogyásig, a nő legközyösebb színe előtt § ÍGY VÁRNI...

és most már szabadon Woodoo Chile a vég végtelen csillámhava mindenestül tűzpor vagyok éhes a lekvár olyan mintha élne táncosnős ujjamat az üllő hiánya

keseríti össze a frissen szűrt véremmel. Szeretlek, gondolom, és mindegy már, hogyan lesz jó ezután, a szárazánál kezdem-e enni, vagy elalszom a fehér szárítókötélen

, végre hát kígyó az idő, hirtelen férfi lettem; nincs mintha, nincs minta, minden jól ellenemre van, farkam a Nagy Éjszaka, megmarom, elnyelem, belehalok a Napba.

Románc-hamu

... és talán itt fogsz megtalálni.
Verzlány, hát éppen nekem ne szaporítanád
a szót, csak szórod rám az átokmozaik
képeid, bennem meg beszáradsz a legszebbik

fekete festék, amit olyan jó mutogatni
az éjszakának, te anya(g)!
itt egy lélek se jár, és már a bokád
körül kínlódik a ruhád, hihetetlen fényed
van, hallod, mindent magára árvít,

a lökhárító is mattabbra fogja küllemét,
lazul, ne-hallani a pisilésed,
ameddig biztos nem halok meg, és ez van
a mindegyiség ölére ejtve, szere'm,
térdig a hidra-hidegben

papírzsebkendő.
Kicsit még tartjuk bőszen a levegőt,
a testvérünket, aztán hagyjuk szétnyilani
a törése mentén
„SZEGÉNY VAGY, NEM?”
De most már bátrabb a szőnyegmintha,

s minden tárgy a beleit nyomkodó CSAK,
dehogyan fáj ebben fölnyersülni. Még itt
találhatnál, Kicsi Szárny, „egy harmadik
szívet vajúdva”, felületére ébredt-mart
hasonlat, szegény lánylegény.

Tánc a sötétben II.

... még nem merek szétnézni se. Mosolygást
rendeltél a szomorú játékmackódra, Fiacska,
csak mert szélsőségesen, alszol már?,
várom az éjt.

Akkor jöhet az „üléskövetkezmény-hárító
gyakorlatsor”,
lábfejtvédelem, és érzem a bátorságom
a világhoz, nem: a sötét feléhez.

Itt lennék magabiztosabb? bámulva-
átkozva a botrány és fősვნყსég szétnyíllott
vanbirodalmát; vagy talán ?ezzem felőle
az illetékesebb másnapját,

*az istenhímet . . . Még meddig féljek.
Elegen vagyunk ketten is rá, rá-
szedve; el tőle most az szórakoztat,
mit játsszunk-e, ha meghaltam soká.*

BALÁZS F. ATTILA

Szerelemről szerelemben

(részletek)

megtisztulni szerelemben

*érintés vagyok csupán
kéz melege arcodon
homokszem tested pórusában
ha végigfekszel a fövényen
könnyező fűszál vagyok:
leborulva imádom a talpat
mely könnyedén eltapos
levegő vagyok mit ki- és belehelsz
rám gondolsz ha légszomjad van
lépteid örök visszhangja vagyok
megölni mozdulatlansággal tudsz
óra nagy mutatója vagyok
mely megelőz hogy utolérjen
nyitott ablak vagyok
leheletem ébreszt reggelenként
hó vagyok mely évente eltűnik
hogy megtisztulhasson —
hold: szabadság hideg szimbóluma*

vakok jósolnak tenyeremből

*pillantásod partjain hallgatom
hajad hullámzását —
az ég két cseppje világít arcodból
ajkad frissességét irigyli a harmat*

*halak hangján szólok rólad
hogy ne fojtsalak szavakba*

vakok jósolnak tenyeremből